

engang kunne erholde et saa stort Tillæg, at det svarer til det omhandlede Beneficeconverteringsstillæg, altsaa paa fuldt 200 Rd., uden Rigsdagens særlige Samtykke dertil.

§ 3.

Theaterstyrelsens Ordning maa formeentligt saa meget afhænge af forskjellige, tildeels verlende Forhold, at der ikke hensigtsmæssigt lader sig opstille nogen fast Lovregel herom. Det stemmer imidlertid med hele Lovforslagets System, at der sættes en Grændse for det Lønningsbeløb, som åarligt ialt kan tillægges samme. Denne Grændse lader sig formeentligt ikke sætte lavere end til 3,000 Rd., naar hensees deels til de Forandringer, der ere foregaaede i samtlige Lønningsforhold, siden Theaterdirecteurens Wage i sin Tid (i 1849) sættes til 2,500 Rd., deels til de Lønninger, der efterhaanden ere blevne tillagte den øverste Styrelse for de fleste andre Statsinstituter, der ere stillede i et lignende, mere selvstændigt Forhold til det Ministerium, hvorunder de høre. Det maa herved vel erindres, at medens Theaterdirecturen hidtil var en pensionsberettiget Embedsmand, vil Theaterstyrelsen derimod ikke fremtidigt blive pensionsberettiget. Det foreslaaede Beløb skal jo derhos kun være Maximum for Lønningen, og dette skal det være, hvad enten Theaterstyrelsen kommer til at bestaae af een eller flere Personer, og hvorlænge de paagjældende Personer end forblive i denne Stilling. I Forbindelse hermed kan det bemærkes, at der i hvert af de tvende sidste Theateraar er medgaaet til Theaterstyrelsens (o: Theaterchefens og den pensionsberettigede Theaterintendants) Lønning, naar Sædtillæget medregnes, ialt ca. 3,100 Rd. Commissionen skal endnu kun tilføie, at den er gaaet ud fra, at der efter hele den Stilling, som Theaterstyrelsen skal indtage, ikke vil kunne være Tale om at aflutte lignende Contracter paa et vist Aaremaal med den eller de Personer, hvorfra den kommer til at bestaae, som dem, hvorom der er Tale i § 6 ff., og at der altsaa heller ikke vil blive Spørgsmaal om i Genhold til § 9 ff. at tilsikre Theaterstyrelsen Noget ved dens Afgang.

§§ 4—8.

Der har hidtil ved Theatret naturligen maattet skjælnes mellem tre Classer af Personer, nemlig dem, som have været kongeligt ansatte, dem, som have været antagne med Aarslønninger, om end kun for eet Aar ad Gangen, og dem, som kun have været antagne med et Honorar eengang for alle eller med Lønninger, som have været berequede for kortere Tidsdele end et Aar (dage-, uge- eller maanedsvits eller for en Saison).

Naar for Fremtiden al kongelig Ansættelse skal ophøre, vil dermed ogsaa efterhaanden den førstnævnte Klasse af Personer forsvinde. Det synes imidlertid, som allerede tidligere berørt, at være indlysende, at Theatret da ikke vil være istand til en virkelig tilfredsstillende kunstnerisk Udvikling, medmindre det til enhver Tid gjøres det muligt paa anden Maade at knytte Nationens bedste kunstneriske Kræfter til sig, og dette vil, forudsat at der ikke skal anvendes uforholdsmæssigt høie Lønninger, kun kunne skee, naar det tilledes Theatret nogenlunde at erstatte de paagjældende de Goder, som de tidligere opnaaede gennem den kongelige Ansættelse, ved at indgaae Contract med dem paa en længere Aarvælle og i Forbindelse dermed at sikke dem mod Hjælpeløshed, naar de senere udtrede af dets Tjeneste.

Der vil derfor ogsaa fremtidigt være Anledning til at skjælnes mellem tre forskjellige Classer af Personer i Theatrets Tjeneste, medens der derimod slet ikke længer vil være nogen Grund til eller noget Grundlag for den hidtil stedfundne Søndring mellem reglementerede og ureglementerede Lønninger.

De foreliggende Paragrafer indeholde nu de Forskrifter, som Commissionen har troet at burde bringe i Forslag med Hensyn til de til de omtalte tre forskjellige Classer hørende Personers Antagelse og Afskedigelse samt Lønning. Ved Udarbejdelsen af disse Forskrifter er man gaaet ud fra, at der burde overlades Theaterstyrelsen saa stor Frihed i saa Henseende som muligt, og at der derfor navnlig ikke ved Lov burde træffes flere Bestemmelser derom end nødvendigt.